

WILBUR

AMULET

SMITH

MET MARK CHADBURN

Uit de ravages van de strijd moet
één held opstaan om Egypte te redden

XANDER

AVONTUUR

Onder de kille blik van de schitterende sterren en in de flakkerende gloed van de vlammen van de brandende boerderij hief Akkan de Kinddoder het bronzen kromzwaard in zijn rechterhand zo hoog mogelijk. Hij negeerde het feit dat hij zo zijn borst blootstelde aan de korte steekspeer in de handen van de Egyptische soldaat die voor hem stond. Er was geen reden tot zorgen. Er was enkel pure angst in de ogen van de andere man te zien, geen vurige opstandigheid of koele berekening.

De Egyptenaar had daarentegen alle reden om bang te zijn. Akkans bovenlichaam was zo massief en zijn schouders zo breed en gespierd dat hij vocht met de kracht van een buffel in plaats van die van een man. Toen hij zijn linkerarm abrupt achter zijn rug bracht en tegelijkertijd met zijn schouders draaide, zwaaide zijn rechterarm met al zijn kracht naar voren en hieuw met zijn kling door de hals van de Egyptenaar als de zeis van een boer die door een korenschoof sneed.

Akkan zag het hoofd zijwaarts door de lucht vliegen. Het lichaam waar het ooit aan vast had gezeten zakte op de grond, naast dat van drie andere Egyptenaren wier levens Akkan al had genomen. Bloed spoot uit het restant van de keel.

Op een andere avond had Akkan misschien het bevel gegeven aan een van zijn mannen om de rechterhand van zijn dode vijanden af te snijden om die naar het paleis van de koning in de stad Avaris te laten brengen, waar een krijger een beloning zou krijgen voor iedere man die hij had gedood. Daar was nu echter geen tijd voor en hij was trouwens op jacht naar iets wat veel waardevoller was.

Er was een maand verstreken sinds Akkan was ontboden op het paleis van Chamoedi, koning van de Hyksos, in de hoofdstad Avaris, aan de oever van de Nijl, niet ver van het Grote Groen. Kooplieden, reizi-

gers en gelukszoekers kwamen daar vanuit elke uithoek van de wereld naartoe. Iedereen was het erover eens dat er nergens een stad was die zich kon meten met de grootsheid en pracht van Avaris.

Het koninklijk paleis was hoog boven de grond gebouwd op een enorme stenen fundering, als om aan de Egyptenaren te bewijzen dat de Hyksos die nu hun land beheersten de piramiden konden evenaren waar zij zo trots op waren. De zalen, vertrekken, galerijen en kloostergangen waar de koning en zijn vizieren het bewind voerden over hun landen bevonden zich op de tweede verdieping, samen met de privévertrekken van de koning, de koninklijke familie en de concubines van Zijne Majesteit.

De grandeur van de troonzaal, waar de audiënties met de koning plaatsvonden, was kenmerkend voor de rest van het gebouw. Het plafond was hoger dan dat van welke Egyptische tempel ook, de ondersteunende zuilen indrukwekkender en de gouden versieringen oogverblindender. Dit was een passende ruimte voor een vorst die was uitgeroepen tot heer van Kracht, bij de gratie van de verheven god Re.

Maar toen koning Chamoedi Akkan liet komen was deze enorme zaal waar vele honderden mensen in pasten nagenoeg leeg. De koning werd enkel vergezeld door een stuk of twaalf van zijn paleiswachters, zijn kanselier en twee van de meest vooraanstaande en geleerde priesters van het land.

Akkan zag onmiddellijk dat een van de priesters afkomstig was van de Tempel van Re, dat bleek uit zijn gewaad en sieraden. Het was voor alle aanwezigen net zo duidelijk dat de andere priester de Tempel van Seth vertegenwoordigde, de heer van het Rode Land en god van stormen, wanorde en geweld. Seth was een Egyptische godheid, net zoals Re slechts een andere naam was voor de Egyptische zonnegod Ra. De Hyksos, zich ervan bewust dat het land van de farao's ook het land was van de goden die erover waakten, hadden niet hun hemelse woede over zich af willen roepen en hadden daarom beide goden overgenomen.

Akkan had naar Chamoedi gekeken en had zijn gezicht zien vertrekken, had gezien hoe hij zich ongedurig op zijn vergulde troon had bewogen. De urgentie waarmee de priesters overleg pleegden en de ab-

ruptheid waarmee ze stilvielen toen ze hem hoorden naderen waren hem ook opgevallen. Ze voelden zich niet op hun gemak, maar Akkan was eraan gewend dat de meeste mensen gespannen waren in zijn aanwezigheid.

Hier was echter iets anders aan de hand. Akkan was er zeker van dat deze mensen al op hun hoede waren geweest voor de enorme dubbele deuren van de zaal waren geopend om hem binnen te laten. Nu, zo vermoedde hij, zouden ze wat hen ook dwarszat aan hem overdragen zodat hij zich er zorgen om kon maken.

Akkan bereikte de eerste tree van het podium waar de troon op stond. Hij liet zich op zijn knieën zakken, ging languit op de vloer liggen voor de koning en kwam pas overeind toen zijn vorst hem daar het bevel toe gaf.

‘Kanselier...’ Koning Chamoedi maakte een miniem handgebaar dat de man duidelijk maakte dat hij verder moest gaan.

De kanselier was een zachte man, zo verwend als een tempelkat en, zo gokte Akkan, net zo genegen om op de vlucht te slaan bij het eerste teken van een gevecht. Toen hij sprak, klonken in zijn schrille, geaffecteerde stem het accent en de intonatie van de hooggeboren Egyptenaren door die, hoewel ze waren overwonnen, zich nog altijd vastklampten aan hun hautaine manier van doen en zich met hun verfijning beter voelden dan eenvoudige Hyksos als Akkan.

‘Welkom, Akkan, zoon van Abisha uit Uru-Salim in ons vaderland Kanaän,’ begon de kanselier. ‘Al vele jaren heersen we over het gebied van Beneden-Egypte. We hebben de controle over de rivierdelta en ook over het kustgebied. Memphis, de eeuwenoude hoofdstad van de farao’s, behoort ons toe, net als de piramides die niet ver van zijn muren uit het zand verrijzen. Toch klampt farao Tamose, die bedrieger, zich vast aan Beneden-Egypte en laat hij zijn vlag boven de stadsmuren van Thebe wapperen.’

Nu zijn we er echter klaar voor om de overwinning waar onze voorouders aan zijn begonnen af te ronden. Het gehele terrein van Egypte is binnen bereik. Het aantal soldaten in het leger van de valse farao is met de dag geslonken, als een pakhuis waar constant graan uit de voorraad

wordt gehaald, maar die nooit wordt aangevuld. Onze strijdkrachten worden met de dag sterker.

Weldra zal Zijne Majesteit de koning, dat Re altijd zijn hand mag sturen en versterken, ons leger het bevel geven op te rukken naar Thebe. We zullen de valse farao en zijn volgelingen uit de stad verdrijven, in zuidelijke richting helemaal naar het koninkrijk van Koesj, om opnieuw om asiel te vragen in dat woeste land. Onze overwinning is onvermijdelijk, dat staat buiten kijf. Thebe zal weer in onze handen zijn, net als toen onze voorouders die eerste keer dit land binnenvielen en de heersers van Egypte langs de Nijl hebben verdreven tot naar de verste cataracten. Onze troepen zijn machtig, onze soldaten zijn moedig, onze generaals bezitten een superieure kennis en onze geweldige koning is wijs. Daarnaast worden we beschermd door onze heer en god Re...'

Maar, dacht Akkan, waarbij het hem maar net lukte de verleiding te weerstaan het woord hardop te zeggen.

'Maar...' ging de kanselier verder, '... er is een nieuw element dat ervoor zal zorgen dat onze overwinning nog vollediger is, waardoor onze heerschappij over het gehele gebied van de Egyptenaren zowel absoluut als eeuwig is. Het zou ons een manier bieden om met de goden van dit land te communiceren en ons in staat stellen hun hemelse macht te kunnen gebruiken.'

Akkan was wantrouwig van aard. Hij was achterdochtig als hij de beweringen van anderen hoorde, maar de woorden van de kanselier hadden zijn nieuwsgierigheid gewekt.

'Omdat dit een religieuze aangelegenheid is, laat ik de priesters het verder uitleggen,' zei de kanselier tot slot. 'Ik geloof dat de eerbiedwaardige Mut-Bisir, hogepriester van de Tempel van Seth, het woord zal voeren namens onze beide priesterlijke gasten, aangezien u zelf een man van Seth bent, toch?'

Mut-Bisir knikte. 'Dat klopt.' De priester met het zilvergrijze haar kwam naar voren.

Het viel Akkan op dat hij een *was*-scepter vasthield, de lange staf met aan het ene uiteinde een gestileerde dierenkop en aan de andere kant een vork met twee tanden, die normaal gesproken enkel in de handen

van goden en farao's werden afgebeeld. Avaris was nu blijkbaar zo'n machtige stad dat zijn priesters zelf goden waren geworden.

'Gegroet, Akkan,' sprak Mut-Bisir. 'Jouw toewijding aan Seth is onomstotelijk bewezen...'

'Ze noemen me de Kinddoder,' onderbrak Akkan hem op botte wijze, waarbij hij genoot van het ongemak dat zijn woorden de verheven figuren voor hem bezorgde. Een man die bereid was te doen wat hij had gedaan om zijn verlangens te vervullen, was tot alles in staat. Zo'n man was erg gevaarlijk. De keerzijde daarvan was dat hij ook goed van pas kon komen.

'Inderdaad... inderdaad...' mompelde Mut-Bisir. 'En ik heb begrepen dat je een ingewijde bent in de rites van de blauwe lotus, een van degenen die de orchidee tot de aanwezigheid van Seth verheffen, de altijd genadige...'

Akkan moest zich inhouden om niet te gaan lachen. Seth was zo genadig als de beet van een adder, maar daar was de priester maar al te goed van op de hoogte. Waarom zou hij anders liegen om in de gunst te komen bij zijn god?

'Dat klopt,' antwoordde Akkan met een strak gezicht, al had hij niet de behoefte om te onthullen dat de wreedheid van zijn offer hem ertoe in staat had gesteld in de aanwezigheid van Seth te verkeren zonder dat hij de tincturen nodig had die van de bladeren en zaden van de orchidee werden gebrouwen.

'Heel goed,' reageerde Mut-Bisir. 'Ik zal je uitleggen waarom we je naar Avaris hebben laten komen. Drie maanden geleden arriveerde er een man bij het paleis, nog onder het stof van zijn reis. Hij hield vol dat hij informatie bezat die van groot belang was voor het rijk. Hij zei dat het zowel de mens als de goden betrof.'

'In de woestenijs barst het van dergelijke mannen, die allemaal beweren profeet te zijn,' merkte Akkan op.

'Dat is zo,' beaamde Mut-Bisir. 'Maar deze man was Hyksos, een man van enig belang en, eh, bekend bij de adviseurs van Zijne Majesteit. We hebben gedrieën het brood met hem gebroken en hij heeft ons verteld hoe hij en zijn mannen een reiziger waren tegengekomen, een bood-

schapper, zo bleek, die was uitgeleden tijdens het afdalen van een steile helling, zijn been had bezeerd en niet kon lopen. De man zat onder de tatoeages. Zijn ledematen en borst zaten onder de vreemde symbolen en er zaten ook zwarte cirkels inkt rond zijn ogen en neus, waardoor hij op een levend skelet leek.

Akkan was geïntrigeerd. ‘Wat heeft iemand laten vermoeden dat hij een boodschapper was?’

‘Omdat hij een kleine bronzen koker bij zich droeg met daarin een papyrusrol.’

‘En wat stond erop?’

‘Meer symbolen. Niemand heeft die kunnen lezen en de gewonde reiziger weigerde ook maar iets te zeggen.’

‘Nou, dwing hem daar dan toe.’

‘Dat heeft onze informant ook geprobeerd, maar de man is aan zijn verwondingen overleden en, wellicht, door de methoden die werden toegepast om hem aan de praat te krijgen... op één ding na. Met zijn laatste ademteug heeft hij een enkele zin gesproken: “Gij bent niet degene die het Raadsel van de Sterren zal oplossen.”’

‘En, hoe luidt dat raadsel?’

‘Dat is ons ook niet bekend, maar de afgelopen drie maancyclusen hebben priesters van onze beide tempels...’ Mut-Bisir knikte even naar de andere priester. ‘... alle archieven en bibliotheken in onze veroverde gebieden afgespeurd. We hebben hier en daar verwijzingen naar dit raadsel aangetroffen en hebben ontdekt dat het eeuwenoud is en dat degene die het raadsel oplost beloond zal worden met rijkdom en macht die nooit eerder op deze wereld zijn waargenomen. We denken ook dat het iets te maken heeft met de goden. Maar...’

Mut-Bisir liet een stilte vallen om het belang te benadrukken van wat hij nu ging zeggen.

‘De kracht van het raadsel zal ongetwijfeld worden toegekend aan de wijsgeer die het oplost. Dat zou betekenen dat als de Egyptenaren op de een of andere manier op de hoogte zouden komen van het bestaan ervan en als eerste de oplossing bedenken, zij almachtig zouden worden, en wij hún slaven. De gehele toekomst van ons volk loopt gevaar. We

winnen door dit raadsel op te lossen of we worden verwoest. Een andere uitkomst is niet mogelijk.’

De kanselier bemoeide zich nu ook weer met het gesprek. ‘Dat hebben we ook tegen de man gezegd die ons zijn verhaal kwam doen en ons zijn versleutelde boodschap bracht. We hebben hem verteld dat als hij de sleutel vindt tot het oplossen van het raadsel, hij beloond zal worden met schatten en landgoederen waar iedereen jaloers op zal zijn, maar hij is niet gezwicht. Dus nu doen wij jou hetzelfde aanbod. Ga naar Memphis en raadpleeg de schrijvers en geleerden daar. Leer wat je kunt over dit Raadsel van de Sterren. Reis daarna naar Thebe. Zijne Majesteit zal daar verblijven als de restanten van het leger van de valse farao eenmaal zijn verwoest. Daar kun je onthullen op welke manier de mens zal deelnemen aan de macht van de goden.’

Er klonk opeens een bemoedigende, zelfs innemende klank door in de stem van de kanselier. ‘Die taak zou jou goed passen, Akkan, aangezien jij al met de goden spreekt.’

‘Er zijn momenten dat ik de stem van Seth hoor,’ sprak Akkan, ‘maar ik ben zijn dienaar, niet zijn meester. Hij kan er in zijn oneindige wijsheid wel of niet voor kiezen om me bij te staan, als ik daarmee zijn eigen, grotere doel dien, maar hij zal niet mijn bevelen uitvoeren, hoezeer ik ook smeeek. Dus met respect voor Zijne Majesteit de koning en jullie belangrijke mannen, maar dit heeft veel weg van een jacht die nooit tot een prooi zal leiden. Waarom zou ik hier mijn tijd mee verspillen?’

De kanselier glimlachte.

Akkan beseftte dat hij regelrecht in een zorgvuldig geplande hinderlaag was gelopen.

‘Omdat de man die bij ons kwam jouw broer Khin was... je jongere broer... die jij veracht... Dus wil je echt ook maar het geringste risico nemen dat hij misschien de rijkste man in heel Egypte wordt omdat hij een uitdaging aanging die jij weigerde?’

De man die in de meest afgelegen hoek van de taveerne zat was zijn eigen naam lang geleden vergeten. Die was uit zijn herinneringen ver-

dwenen. Tijd, iets waarvan er zoveel was geweest, had hem van vele dingen beroofd, maar die had hem ook veel geleerd.

Hij begreep nu hoe beperkt zijn medemensen waren in hun perceptie van de wereld om hen heen. Ze wisten alleen wat hun zintuigen hun vertelden en waren daarom doof voor de geluiden die niet hoorbaar waren en de aanblikken die niet zichtbaar waren. En als ze voelden, zonder goed te weten waarom, dat er meer aan het bestaan was dan hun duidelijk was, vertelden ze zichzelf verhalen om het onverklaarbare te duiden.

Zo was het bijvoorbeeld mogelijk geweest dat Akkan, zoon van Abisha, broer van Khin, de stad Memphis in was gelopen via een bepaalde straat, wetende dat dit op de een of andere manier niet zijn eigen idee was. Omdat hij was zoals hij was en geloofde wat hij geloofde, maakte hij zichzelf ongetwijfeld wijs dat het Seth was die hem stuurde. Toch was dat niet het geval. Akkan was slechts een pion op een bord en er waren al zo ontzettend veel pionnen als hij geweest gedurende de jaren die zich tot in het verleden uitstrekten als een rivier die in de ochtendmist opging.

Op een dag zou een van die pionnen het tot het eind van het spel redden en zou diegene zelf de speler worden. Misschien dat Akkan die pion zou zijn of misschien zou het een van de anderen zijn die zich, ook al wisten ze dat wellicht nog niet, op de eeuwenoude missie begaven. Alleen zijn oude vriend, de tijd, zou het leren.

Toen hij de bar binnen was gelopen, had de man de waard een klein kleien potje gegeven dat tot aan de rand gevuld was met zout in ruil voor een beker bier en een klein brood. Dat was veel te gul, de waard had genoeg genomen met een stel vissen of een paar glimmende kralen om aan zijn vrouw te geven, maar de man had niet willen onderhandelen.

Hij was ook niet geïnteresseerd in het eten of het drinken, maar die waren de prijs voor de stoel en de tafel.

De lange man was van kop tot teen in een zwart gewaad gehuld, als een woestijnkrijger, met de kap op en een zwarte sjaal voor het onderste deel van zijn gezicht. Hij had heel kort oogcontact gemaakt met de waard en had zijn hand onthuld om het zout op de toog te plaatsen.

Later zou de waard zich herinneren dat de huid rond de ogen van de man zwart was geweest, terwijl die van zijn handen ongebruikelijk bleek was geweest. Tegen die tijd zou de man echter al weg zijn, zonder van plan te zijn terug te keren.

Er kwam een slaaf naar hem toe met zijn brood en bier. Het was een kind, niet ouder dan een jaar of negen of tien. Ook al zat de man aan tafel en stond zij, ze moest omhoogkijken toen ze de beker en het voedsel op tafel plaatste. Toen ze dat deed zakte de sjaal omlaag. Het slavenmeisje zette geschrokken grote ogen op en ze maakte een jammerend geluidje dat godzijdank te zacht was om door een van de anderen te worden gehoord.

De man keek haar aan. 'Sst...' zei hij zacht, waarbij hij een van zijn bleke vingers voor zijn getatoeëerde lippen hield.

Ze had niets van hem te vrezen. Ja, hij was ertoe in staat zonder erover na te denken een leven te nemen, maar alleen als dat noodzakelijk was. Hij had er geen enkele behoefte aan om een onschuldig kind kwaad te doen.

Het meisje voelde dat ze veilig was bij hem. Ze schonk hem een glimlachje, keerde zich om en ging op een drafje terug naar de toog.

De man trok zijn sjaal omhoog, vroeg zich af wat de betekenis kon zijn van het feit dat die was afgezakkt, maar hij glimlachte inwendig toen hij beseftte dat hij geen haar beter was dan Akkan... Nog een sterveling die het onweetbare wilde kennen.

Op het moment dat Akkans naam door zijn gedachten speelde, liep de Kinddoder de taveerne binnen. Het slavenmeisje zag hem en verschool zich achter de toog. De waard vroeg Akkan wat hij wilde, maar hij kreeg geen antwoord. Akkan had de man zien zitten en glimlachte breed.

Nu feliciteert hij zichzelf, dacht de man. Hij heeft besloten dat het niet zijn god was die hem hierheen heeft geleid, maar zijn eigen vernuft. Tja... twee keer mis.

Terwijl Akkan door de ruimte liep, was zijn brute fysieke kracht duidelijk zichtbaar. Net als de scherpe, roofzuchtige glans in zijn ogen. Dit was een machtige pion in het spel, zo dacht de man. Een die het mischien wel tot aan het eind van de queeste zou volhouden. Aan de ande-

re kant zouden wellicht juist zijn kracht en hoezeer hij die en de macht van zijn god voor lief nam zijn grootste zwakte zijn.

Angst kon voorkomen dat een man onnodige risico's nam en hem een gevoel geven van zijn eigen kwetsbaarheid, wat ervoor kon zorgen dat hij de hulp van anderen inschakelde. Deze man was nooit bang. Andere mensen betekenden niets voor hem, waren slechts hulpmiddelen om te gebruiken en weg te gooien. Toch was Akkan zo machtig als welke andere man die hij ooit had gezien, dacht hij. Hij mocht niet onderschat worden.

Akkan kwam naar het tafeltje toe. Hij zag de man en toen de sjaal dit keer afzakte, was dat geheel opzettelijk.

Heel even kromp zelfs de machtige Akkan iets in elkaar. Hij greep met zijn rechterhand het gevest van zijn zwaard beet. Hij stond op het punt een bevel te geven, opgevolgd door een dreigement, maar de man vond het niet nodig om dat spelletje te spelen. Dat zou te veel aandacht op hen allebei vestigen. Hij trok de sjaal heel kalm terug op zijn plek, stond op en liep rustig langs Akkan heen naar de uitgang. Onder de linnen doek speelde er een vaag glimlachje om zijn mondhoeken.